

ARDAMICA ZORÁN

füvön a harmat

tegnap éjjel már
beszökött hozzánk
tudja fene mi okból
errefelé nem gyülekeznek a fecskék
semmi csapat meg verődés
közösségi szellem sem
autonóm tömeghiszti nincsenek
is már annyian fogynak évről évre
felnézel az égre és egyszer csak
nem látod őket
se fecskegomoly se szajnafelhő rajzolata
se füstös-bíbor dalok
a kert fölött esténként
korábban cikázó
füstikkel műszakváltó denevérek
batman és batwoman
a gyerkőcök szavajárása szerint
egyre ritkábban ragadnak reggelre
balkon fölötti durva brizolitra szunyókálni
persze le-lefűjt már az a kurva szél
némi levelet a szilvafáról na meg a baracké

is sárgul egy ideje
de amíg a kék szőlő íze savanykás
addig nyár van és kész
ebből nem engedhetek
bár éjjel megcsípte a mínusz
megugrik cukorfoka
mint fizetésnapot követően
elszálló összegek láttán
számlakivonatértelmező-nekem
ám e hidegben már csak kósza-bamba darázs harapja
züm-züm nélkül
s nélkülem
mert hiszen korán reggel ki a fene zabálna szőlőt
hogy fosson délig éhgyomorra-gyógyszerre
s az egész bürokrata világra
munkahivatali folyosók pingvinsoraiból
szökve
majd visszanyomulva a sorsverejték bűzébe
le kéne még egyszer nyírni az esők után magához tért
gyepet mert lombhullást követően rohadt nehéz
magas szálak közül gereblyézni
a sztriptízáncos természet költőieskedően
tarkaszép rongyait
hogy bele ne rohadjanak télbe fűbe magasztos jövőbe
kandallóval fűtöttem pár napja
éjjelre hagytam kialudni
este romantika hajnali klotyón seggvacogás
csak paplan alatt található kellemes
szuszogásmeleg
be kell már lassan üzemelni a nyáron téli
álmot porosodó gázkazánt
ébresztő leiber koma metaforák és remények
nélkül fűtsed fel szépen a frissen festett
fehér gladiátorokat teleink hős
törölközőlobogós páncélharcosait
gurgulázó végtagjaikat
légtelenítenem kell mintha vízbe
fojtanám a nyarat
arcom foltokban szürkülő borostaszőnyegéből
leválni nem merő idényekcémás hámsejtjeim

borotvával kikaparom
hajam viszont már magától ritkul
tovább mint kedves jó barátaim
köre
kit nyögő lombok alá temetünk
rákot agyvérzést káromolva
kit pedig csalfa emlékeink
tréfás rozsdája alá amikor
nem ismernek fel s nem hívnak amióta
állástalan senkiházi lettél
na meg a politikai nézeteid
sem divatosak épp ebben
az évszakban
vedléstől viszkető kutyád
csillogóra fényesíti sűrűsödő
bundájával a hideg vaskerítést
csak a szomszédból
suttyomban átfolyó horgos
tüskés szeder indái
szeretnek igazán
de véres kezekkel verejtékezve
irtod a – háromhetente másfél méter –
pontosan mérhető ragaszkodást
egy-egy hajtás
még alvó januárban is kapaszkodik utánad
sóvárgón önsorsrontó
szerelmes visszautasító gyilkosáért
ácsingózva
bezzeg megfojtana ha elérne
elzárni lassan a kinti csapat
szét ne repesse majd csövét mindenszentek
napja után szigorú zimankó
olcsó bort forralni fahéjjal várni
sarat arazonként befedő
hóesést téli gumira
kölcsönkérni nyugdíjas
szüleidtől mert éjjel
már fehér-deressé őszült autónk
örökké poros kobakja
ennyi terv sajtó

derékkal pont
elég sötétedésig
felszáradni
nesztelenül
araszolgató
árnyék
vonala
mellett
fűről a
harmat
elvékonyult
napsugarak
között
alig
himbálózó
légretegéstől

Az almafa, Marosvásárhely, Hétfák, 2014

